Alla Sirjajeva

Hívja Leonyid Brezsnyevet!

Egy légtornásznő életregénye

Alla Sirjajeva: Hívja Leonyid Brezsnyevet!

Alla Sirjajeva
Hívja Leonyid Brezsnyevet!
Egy légtornásznő életregénye
(Részlet)

(Részlet)

Atlantic Press Kiadó

Atlantic Press Kiadó
www.atlanticpress.hu

ISBN 978-615-5033-10-0

I.

Oroszország! Milyen pokolian messze van ma már tőlem, és mégis milyen közel. Ott voltam kisgyermek, és emlékszem mindenre, ami velem történt. Még a legelső évekre is emlékszem, és magam is ijesztőnek találom, hogy mennyire tisztán. Emlékszem arra is, ahogyan az apám feldobott a levegőbe és elkapott, és ahogyan egy barna pléddel leterített hatalmas ágyon öltöztetett.

Kristálytiszta emlékképem van a kedvenc cumimról is! Abban az időben, Oroszországban gyakorlatilag lehetetlen volt hozzájutni egy cumihoz. Háború volt, a németek gyorsan közeledtek, mindenki elkeseredett rohanásban volt, még az üzleteket és a gyógyszertárakat is sorsukra hagyták. Anyám a négy gyermekével maga is ebben a veszett körforgásban élt.

Egy nap előállt egy sötétzöld katonai teherautó, benne két katonával. A gyerekes anyákat felpakolták erre a gépkocsira, és aztán gyorsan el is indultunk valamerre. Nagyon kimerítő utazás volt, az eső egész nap csak esett és esett, teljesen szétmosta az utat. A teherautó nagyokat zökkent, az emberek hol jobbra, hol balra dőltek, a nők sírtak, még helyet változtatni sem mert senki, inkább a plató oldaldeszkájába kapaszkodtak. Én meg üvöltöttem és bőgtem, mert az anyám a nagy felfordulásban nem vette észre, hogy elvesztettem a cumimat. Számomra ez valóságos tragédia volt – az imádott gumidarabka nélkül képtelen voltam megnyugodni. Mit meg nem tett az anyám, hogy lecsillapítson, mit ki nem talált, hogy feledtesse velem a cuclimat! A katonák többször is megállították miattam a teherautót, olyankor mindig adtak valami finomságot és próbáltak megnyugtatni. Végül már mindenkinek elege lett belőlem, de azért a katonák megszántak, letértek hát a főútról és egy mellékúton döcögtünk több falun keresztül, hogy találjanak nekem egy cumit.

Végre nagy nehézségek árán előkerült egy dudli. Hosszú volt, olyan, amilyet az üvegre húznak, amikor az újszülött háziállatokat etetik. Ilyen dudlit üveg nélkül nem is lehet szopogatni, úgyhogy egy dugóra kellett ráhúzni, nehogy véletlenségből lenyeljem. Boldog voltam és többé is nem váltam meg tőle, de körülöttem mindenki attól félt, hogy a cumi esetleg elvész, vagy ami még rosszabb – elszakad, mert újat szerezni helyette gyakorlatilag képtelenség lett volna.

Háború van, kenyér meg nincs! Kit érdekel ilyenkor egy cumi? Valahára megérkeztünk egy faluba és ideiglenesen mindenkit elszállásoltak jószívű embereknél. Annak a gazdasszonynak, aki nekünk szállást adott, volt egy Máska nevű nagyranőtt disznaja. Máska imádott a sárban hemperegni, mérges volt, ha megzavarták, röfögött és harapott – vagyis mindent egybevetve egy meglehetősen gonosz dög volt. Anyámat figyelmeztették is, hogy a gyerekeket ne engedje a közelébe. Engem is elég gyakran ijesztgettek vele, amikor valamit nem úgy csináltam, vagy amikor sokáig nem tudtam elaludni. De nekem a Máska nagyon megtetszett, és nem sok idő kellett hozzá, hogy az első lehetséges alkalommal a közelébe férkőzzek. Máska lomhán felkecmergett a sárból, különösebb rosszindulat nélkül röfögve odakocogott hozzám, megnyalogatta a lábamat, téblábolt egy kicsit körülöttem, majd újra elindult a saját sáros tócsája felé. Én bátran követtem, és ő kifejezetten barátságos röfögéssel körözött körülöttem, majd addig pusszantgatott a puha orrával, mígnem a szó szoros értelmében a sárba döntött.

Ez volt az első bemutatkozás, s ettől kezdve Máskával barátok lettünk. A felnőttek, amikor látták, mi a helyzet, nagyon megijedtek. Megpróbáltak kihozni a pocsolyából, de valahányszor a közelembe jöttek, Máska felkelt és ellenségesen röfögve elállta az utat előlük. Anyám ijedten hívott magához, de én a Máskával maradtam. Anyám, ismervén a gyengéimet, elszaladt a cumiért és felém nyújtva hívott magához. Nyugodtan felálltam, odamentem anyámhoz, el-

vettem tőle.., és mentem vissza a barátnőmhöz. Ettől kezdve Máska nevével az ajkamon ébredtem és feküdtem le. A rémséges állat pedig, akit a felnőttek is csak nagy óvatosan mertek megközelíteni, kezdett ragaszkodni hozzám. Ahogy megjelentem az udvarban, már kocogott felém, és én egész napokon át játszottam vele. Más gyereket nem engedett közel magához – barátságunk kizárólagos volt.

Egy alkalommal megbetegedtem, és néhány napig nem mehettem ki az udvarra. A barátom nagyon hiányzott. Bőgve könyörögtem, hogy hozzák be a Máskát a szobába. Anyám és a felnőttek buzgón győzködtek arról, hogy a disznók nem szeretnek szobában élni, meg más efféléket beszéltek. Én azonban nem tudtam megnyugodni és követeltem Máskát. Akkor anyám betegen a karjára vett és kivitt az udvarra, persze a számban a cumival, amelytől soha egy pillanatra sem váltam meg. Meghökkentő, de világosan emlékszem a képre, ahogy Máska, abban a pillanatban, amint meglátott, vidám röfögéssel odacsörtetett hozzám, pontosabban anyám lábaihoz. Na, én meg annyira megörültem a régen várt találkozásnak, hogy mindkét kezemmel elkezdtem nyújtózkodni a barátnőm felé és… kiejtettem a számból a cumit. Máska abban a szempillantásban bekapta és megette. Egy másodperc alatt történt minden. Akik látták a jelenetet, felhördültek, mert tudták, milyen szenvedélyesen ragaszkodom a cumihoz. Különösen a mama esett kétségbe, még sírt is az elkeseredéstől, mert tudta, hogy beteg vagyok, és nem tudok aludni a cumi nélkül. Én azonban nyugodtan és komolyan néztem a Máskát, aztán széttártam a kezeimet és a körülöttünk állókon körbepillantva ezt mondtam: „Kész. Nincs cumi, a Máska megette.”

És el sem sírtam magam. Szeretteim felkészültek egy álmatlan éjszakára, abban a hitben, hogy bőgni fogok, amíg elő nem kerül a cumi. De amikor lefektettek aludni, én kinyújtottam a kezemet, elmondtam magamnak, hogy „Máska megette a cumit”, aztán oldalamra fordultam és elaludtam. Attól kezdve sohasem kértem a cumit. Láttam a tulajdon szemeimmel, ahogy a Máska felfalta, de ennek

semmilyen következménye nem lett a Máskához fűződő viszonyomra. Továbbra is minden nap játszottam vele és ő türelmesen elviselte minden szeszélyemet, de soha nem harapott meg és soha semmi gonoszságot nem csinált velem.

Így telt el a nyár a Máskával való barátságban. Aztán egy reggel valami rémisztően idegen hangot, idegtépő visítást hallottam. Rögtön elfogott valami nyugtalanító érzés, hogy a Máskával történt valami rettenetes dolog. És aztán… Aztán az én édes röfögő barátnőm nem volt többé. Arra már nem emlékszem, hogyan kerestem őt, és hogyan viselkedtem. De valami történt velem akkor, valami elszakadt bennem. Csak annyi maradt meg az emlékezetemben, hogy a felnőtteknek jókedve volt, húst sütöttek és szeleteltek, s egyszer-egyszer, mintegy mellékesen elhangzott a Máska neve is.

A következő napon nem ettem meg a húst. Elfordítottam a fejem a tányértól és azt mondtam, hogy ez „máska”. Bárhogyan győzködtek arról, hogy ez finom pipihús meg hogy ez finom halacska, nem kértem én sem pipihúst, sem halacskát, mindenféle húsra azt mondtam, hogy ez „máska”. Lehettem volt akármilyen éhes, „máskát” még sok évig nem ettem.